

Момчето се харесало толкова много и на двамината, че тѣ решили да го взематъ съ себе си въ двореца. Искали да видятъ — какво може да стане отъ това бедно, но умно дете на природата, ако го пратятъ да се учи.

Завели овчарчето въ царскитѣ палати. Расло то, учило се и всѣки день спечелвало все повече и повече любовта на царя. Когато свършило наукитѣ си, той го направилъ началникъ и пълень разпоредителъ въ своя дворецъ, като му далъ титлата *бей*.

Младиятъ *бей* ималъ всички добри качества, каквито могатъ да се събиратъ у единъ човѣкъ и скоро въвелъ образцовъ редъ въ двореца. Всички, които отивали за нѣщо при него, всѣкога се връщали доволни. Макаръ, че билъ близъкъ на царя, той никога се не гордѣялъ. Всички го сочели съ прѣстъ въ двореца и го считали като най-уменъ и добъръ човѣкъ.

Това породило завистъ у другитѣ голѣмци. Нѣкои отъ тѣхъ се опитали да му напакостватъ, но мѣдриятъ царъ долавялъ това и никога се не заблуждавалъ отъ тѣхнитѣ лъжливи доноси.

Но случило се, че стариятъ царъ умрѣлъ. Неговиятъ наследникъ по нищо не приличалъ на баща си. Той билъ недоверчивъ, подозрителенъ, жестокъ и голѣмъ скжперникъ.

Клеветницитѣ почнали да клеветятъ пазителя на царското богатство и предъ младия царъ. Той повѣрвалъ всички тѣхни клевети, повикалъ Халилъ бей — тъй се казвалъ сега нѣкогашния овчаръ — и му казалъ:

— Ти си изгубилъ вече моето довѣрие. Въ десетдневенъ срокъ искамъ да ми предадешъ смѣтка за всичко и да напуснешъ двореца.

Хилилъ бей не се уплашилъ, защото знаелъ че въ нищо не е виноватъ, но си мислилъ—каква голѣма пакостъ могатъ да му направятъ неговитѣ неприятели презъ тия десетъ дни, ако не докаже на царя своята невиновностъ. И защото всичката му работа била въ редъ, казалъ: